

VILLA TAMMEKANN – TUTKIJAN KEIDAS

Vietin Villa Tammekannissa opetusperiodien välisen viikon helmi-maaliskuun vaihteessa (2017). Tehtävänäni oli työstää pitkään yhtä ”telakalla” ollutta artikkeliani referee-kierroskuntoon. Olen usean vuoden ajan tutkinut karismaattisen kristillisyyden piiriin lukeutuvaa mutta seurakuntarajat ylittävää maallikkotoimintaa. Työn alla olleessa tekstissä tarkastelen erityisesti sukupuolten välistä työnjakoa, joka jäsentyy hyvin eri periaattein kuin seurakuntaelämässä. Opetuspainotteisessa tehtävässä omalle tutkimukselle ei juurikaan jää aikaa ja energiaa, joten viikon pyhittäminen yhdelle tutkimukseen liittyvälle tehtävälle oli luksusta. Kanssani samaan aikaan VT:ssa oli muitakin opetustehtävissä toimivia vastaavanlaista retriittiä viettämässä.

Talven sankimmassa lumimyräkässä alkoi matkani kohti Tarttoa Turusta Helsingin kautta lentäen – kätevää ja hinnaltaan kohtuullista suhteessa ajan säästöön. Tarton pienellä lentokentällä kaikki käy nopeasti ja kätevästi, ja Airport Shuttle on mainio palvelu lentokentän ja kaupungin välillä; kuljettaja odottaa, että kaikki lennolta tulevat halukkaat ehtivät kyytiin, ja jokainen viedään perille asti. (Ovelta ovelle -kuljetus toimii toiseenkin suuntaan, kunhan muistaa tilata kyydin ajoissa ennen lähtöä.)

Villa Tammekannissa oli lämmin vastaanotto. Talon pitkäaikaisen emännän jäätyä juuri eläkkeelle väliaikaisena isäntäväkenä oleskeluni ajan toimivat Paula ja Vesa Mattila. He tekivät vieraiden olon todella mukavaksi ja mutkattomaksi. Koska talo oli täynnä, majoituin ensin kellarikerroksen huoneeseen odottamaan luvattua huoneen vapautumista yläkerrassa. Kellarihuone olisi muuten ollut erinomainen tutkijankammio, mutta villasukkat eivät ihan riittäneet eristämään jalkojani kivilattian kylmyydeltä, kun istuin kirjoituspöydän ääressä. Niinpä hiippailin välillä tyylikkääseen ja valoisaan olohuoneeseen lukemaan. En malttanut samalla olla selailematta siellä esillä olevaa kirjallisuutta, ja niinpä tutustuin niin maantieteilijä Granöhön kuin miltei purkukuntoon rappauneen Villan perusteelliseen saneerausprojektiin. Remontin lopputuloksesta sain parhaillaan olla nauttimassa edellä mainitun tutkijan mukaan nimetyllä stipendillä.

Joka aamu kello kahdeksan kokoonnuttiin runsaiden ja kauniisti katettujen aamiaisten ääreen. Oli ylellistä istua pitkään aamiaisella arkiaamuna, kun juttua riitti paitsi tekeillä olevista mielenkiintoisista tutkimuksista, myös matkakokemuksista, kielistä sekä taiteesta ja urheilusta. Aamiaispöydästä hajaanuttiin silti päivittäin kurinalaisesti omien töiden pariin, niin kurinalaisesti, että arki ja pyhä eivät toisistaan eronneet. VT:n langaton netti toimi moitteettomasti, joten sähköpostisäädöltä en kirjoitusviikkoni aikana ihan kokonaan sentään välttynyt. Rauhallinen työympäristö ja selkeärajaiseen tehtävään kohdennettu oma aika tekivät kuitenkin tehtävänsä ja saatoin olla melko tyytyväinen aikaansaannokseeni.

Tähtveren huvilakaupunginosa, jossa VT sijaitsee, on mukavan patikkamatkan päässä keskustasta. Ymmärsin tällä reissulla kuitenkin ostaa edullisen bussikortin (saa R-kioskilta) heti ensimmäisenä päivänä, mikä helpotti jalkavaivaista liikkumistani muun muassa päivittäisillä aterioilla keskustan toinen toistaan kutsuvammassa ravintoloissa. Tartossa voi todellakin herkutella sopuhintaan. Esimerkiksi UMB Roht Ülokoolilla on ohittamaton paikka, ja ne kahvila Wernerin herkut...! Kalev-suklaapuoti on sopivasti Kääri-
kävelykadulla. Hengen ravintoa kannattaa puolestaan etsiä esimerkiksi uudesta ultramodernista kansallismuseosta. Osittain samaan aikaan VT:ssa työskennelleen folkloristikollegani kanssa kävimme myös socialiseeraamassa yliopiston folkloristiikan laitoksella – Kalevalan päivänä, kuinkas muuten. Kotiin viemisiksi saimme molemmat pinon uusia tarttolaisia väitöskirjoja.

Yhtenä iltana sain houkuteltua väitöstutkimustensa parissa ahkeroineet nuoret tutkijat työpäivän päätteeksi kanssani korttipeliin (tutkimusten mukaan aivoille terveellistä!) ja sain tutustua itselleni uuteen "500":aan. En yritä selittää pelin kulkua. Tieteiden välistä tutkimusyhteistyökuviotakin hahmoteltiin, ja ettei inspiroitunut hahmottelu olisi jäänyt pelkäksi heitoksi, kaivettiin kalenterit esiin ja sovittiin palaveriaika Turussa. Ehkä tulevaisuudessa voimme palata Villa Tammekanniin hiomaan siellä virinnyttä projekti-idea!

Tuija Hovi, dosentti
yliopistonlehtori, uskontotiede